

Рајко Кнежевић

ОПТУЖБЕ СРЦА

*Оптужбе срца слушам у сваком
црвеном откуцају од буђења до сна
јер не знадох како се претвара полом
свих нада у кристал исчезнућа*

*могао бих тада ничим неузнемирен
да тамом себи окружим постељу
и никад птицом на небу узвишен
чекао бих безразложну сузу*

*она би ме растворила и тако растворен
пошао бих на сусрет корењу
да растем биљка са листом покривен*

ЗАПЉУСНУТА ЦВЕТОМ

*Запљуснута цветом медно позиваш ме
да ти будем пусто острво усред Пацифика
а ја само мртви корал изронио из дубине
да бих био атол на ком расте палма*

*Чекаћеш ме да ме талас морски избаци
после бродолома у глади тајфуна
док ћу уствари на некој припечи
јести зрна грозђа са твојих усана*

*Ми смо се само играли признати треба
па на све четири стране света побегли
и потом се срели у искри варница*

ЈЕДИНО ТАКО

*Глас твој чујем у сваком звуку несанице
а моје ухо бескрајно језеро немира
па бацам у њега камен лотоса да ме
загрицнутог срећом прогута дубина*

*Тако у сопствене вртлоге тонем
гледајући злато растопљеног лета
а немам речи да те гласно зовнем
па да смирим струје својих почетака*

*Када с корена поћох из незнатих дубина
знајући да светлост нећу да постанем
но само дрскост пред твојим очима*